

7 Οκτωβρίου, 1993

[ΛΟΪΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓ-
ΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 17(4) ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
ΝΟΜΟΥ ΚΕΦ. 2.

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ Μ.Χ. ΔΙΚΗΓΟΡΟ,

Εφεσείοντα,

v.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

*Εφεσίβλητου.**(Έφεση Αρ. 3/92)*

Δικηγόροι — Πειθαρχικό Συμβούλιο Δικηγόρων — Κατά πόσο απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου ήταν δεόντως αιτιολογημένη — Κατά πόσο υπήρχε πολλαπλότητα κατηγοριών.

Το εφεσίβλητο Πειθαρχικό Συμβούλιο Δικηγόρων είχε βρει τον εφε-
σείοντα ένοχο διαγωγής ασυμβίβαστης προς το δικηγορικό επάγγελμα 5
και του επέβαλε ποινή αναστολής της άδειας άσκησης του δικηγορικού
επαγγέλματος από τις 7.12.92 μέχρι τις 30.6.94. Η υπόθεση εναντίον
του εφεσείοντα συνίστατο σε ισχυρισμούς ότι ο εφεσείων στοιχημάτιζε
μεγάλα ποσά σε ποδοσφαιρικά στοιχήματα και ότι είχε εκδώσει επιτα-
γές χωρίς αντίκρισμα ανερχόμενες σε ποσό £37.000. Η αρχική κατη- 10
γορία που διατυπώθηκε εναντίον του ήταν για διαγωγή "επονείδιστον
και ασυμβίβαστον" προς το δικηγορικό επάγγελμα. Κατά τη διάρκεια
της διαδικασίας η κατηγορία αντικαταστάθηκε με διαγωγή ασυμβίβα-
στη προς την δεοντολογία του επαγγέλματος. Η αρχική θέση του εφε- 15
σείοντα ήταν ότι δεν είχε πληρώσει τις υποχρεώσεις του διότι είχε αι-
μφιβολίες αν τα στοιχήματά του είχαν πράγματι διαβιβασθεί στον προ-
ορισμό τους. Αργότερα ισχυρίστηκε ότι δεν έπαιξε ο ίδιος αλλά εκ μέ-
ρους ενός συνδικάτου ανθρώπων οι οποίοι του είχαν αναθέσει να παί-
ξει εκ μέρους τους. Παρά τις προτροπές του Πειθαρχικού Συμβουλίου 20
δεν παρουσίασε οποιαδήποτε μαρτυρία που να υποστηρίζει τον ισχυ-
ρισμό του αυτό, εκτός από κάποια έγγραφα και την μαρτυρία της συ-
ζύγου του. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο απόρριψε την μαρτυρία του εφε-
σείοντα ως αναληθή και αποδέχθηκε την μαρτυρία του παραπονου-

μένου. Κατ' έφεση, ο εφεσείων ισχυρίσθηκε ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου δεν ήταν δεόντως αιτιολογημένη, ότι υπήρχε πολλαπλότητα κατηγοριών, και ότι η αξιολόγηση της μαρτυρίας από το Πειθαρχικό Συμβούλιο ήταν λανθασμένη.

5 *Αποφασίσθηκε ότι:*

(α) Το τι αποτελεί δέουσα αιτιολογία σε μια απόφαση εξαρτάται από τα περιστατικά και τη φύση της υπόθεσης. Στην προκειμένη περίπτωση η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου ήταν δεόντως αιτιολογημένη και ικανοποιούσε τις συνταγματικές και νομικές ωαιτησεις.

10

(β) Από τα πρακτικά διαφαινόταν ότι κατά την διάρκεια της διαδικασίας είχε καταστεί σαφές στον εφεσείοντα, ότι η κατηγορία που αντιμετώπιζε ήταν αυτή της ασυμβίβαστης συμπεριφοράς προς το επάγγελμα και δεν υπήρχε τίποτε στα πρακτικά που να δείχνει ότι ο εφεσείων είχε υποστεί οποιαδήποτε παραπλάνηση στην διεξαγωγή της υπόθεσης και προβολή της υπεράσπισής του από την αρχική διατύπωση της κατηγορίας για επονείδιστη και ασυμβίβαστη διαγωγή προς το επάγγελμα.

15

Η έφεση απορρίφθηκε.

20 **Έφεση.**

Έφεση από τον δικηγόρο Μ. Χ. εναντίον της απόφασης του Πειθαρχικού Συμβουλίου των Δικηγόρων με την οποία βρέθηκε ένοχος του πειθαρχικού αδικήματος “για διαγωγή ασυμβίβαστη προς τη δεοντολογία του επαγγέλματος” και του επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή αναστολής της άδειας ασκήσεως του δικηγορικού επαγγέλματος από τις 7 Δεκεμβρίου, 1992, μέχρι τις 30 Ιουνίου, 1994.

25

Α. Κληρίδης, για τον εφεσείοντα.

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, Πρόεδρος Πειθαρχικού Συμβουλίου, με Α. Παπαφιλίππου και Α. Χ' Δημήτρη, Μέλη Πειθαρχικού Συμβουλίου, ως φίλοι του Δικαστηρίου, (amicus curiae).

30

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Πρόεδρος Α. Ν. Λοΐζου.

ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Ο εφεσείων στην παρούσα υπόθεση ασκούσε το επάγγελμα του δικηγόρου και σαν αποτέλεσμα ορισμένων πράξεων

35

του, στις οποίες θα αναφερθούμε στη συνέχεια, προσήχθη ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου των Δικηγόρων κατόπιν παραπόνου το οποίο υπέβαλε ο Κώστας Κωνσταντίνου από την Κάτω Λακατάμια. Διατυπώθηκε αρχικά εναντίον του η κατηγορία “διαγωγής επονειδίστου και ασυμβίβαστου προς το δικηγορικό επάγγελμα”. 5
Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας όμως η κατηγορία αντικαταστάθηκε εις “διαγωγή ασυμβίβαστη προς τη δεοντολογία του επαγγέλματος”.

Οι λεπτομέρειες του πειθαρχικού αυτού αδικήματος, όπως και του αρχικού, ήταν ότι εξέδωσε επιταγές για σκοπούς στοιχημάτων χωρίς να έχουν αντίκρουσμα. 10

Κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας κατά την οποία ακούστηκε μαρτυρία τόσο από μέρος του παραπονούμενου, όσο και από μέρος του εγκαλούμενου εφεσεϊόντα-δικηγόρου, το Πειθαρχικό Συμβούλιο βρήκε τον εφεσεϊόντα ένοχο της κατηγορίας “διαγωγής ασυμβίβαστης προς το δικηγορικό επάγγελμα”. 15

Η κατηγορία αυτή, όπως παρατηρεί το Πειθαρχικό Συμβούλιο στην απόφαση του, εφασίζετο σε δύο στοιχεία τα οποία είναι αλληλένδετα: ότι ως δικηγόρος στοιχημάτιζε σε μικρό χρονικό διάστημα σε διάφορα ποδοσφαιρικά και άλλα στοιχήματα ανερχόμενα σε £10.000 και ταυτόχρονα δεν εκάλυπτε τις οικονομικές υποχρεώσεις του που προέκυπταν από αυτή τη διαγωγή του εκδίδοντας και επιταγές για μεγάλα ποσά, οι οποίες όχι μόνο δεν πληρώνοντο την ημερομηνία λήξεως, αλλά και μέχρι της ημέρας εκδόσεως της αποφάσεως δεν είχαν εξοφληθεί οφειλές για τις οποίες εξέδωσε επιταγές μέχρι £37.000. 20 25

Στην απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου αναφέρονται τα πιο κάτω:

“Αρχικά ο εγκαλούμενος εφαινετο να παραδέχεται αυτά τα γεγονότα αλλά προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν πλήρωσε τις οφειλές του διότι είχε αμφιβολίες εάν τα στοιχήματα του είχαν πράγματι διαβιβασθεί στον προορισμό τους. 30

Αργότερα μας απεκάλυψε για πρώτη φορά ότι δεν έπαιξε ο ίδιος αλλά εκ μέρους ενός μυστηριώδους συνδικάτου ανθρώπων οι οποίοι του ανέθεσαν να παίξει εκ μέρους τους και παρά τις επανειλημμένες μας προτροπές δεν εκάλεσε ούτε ένα απ’ αυτούς ως μάρτυρα ούτε αν και ανέλαβε να μας εφοδιάσει με τις διευθύνσεις τους το έπραξε. Επαρουσίασε εκ των υστέρων και έγγραφα τα οποία υποτίθεται υπέγραψαν αυτοί οι πελάτες του και ένας 35

μάρτυρας ενώπιον του οποίου υπέγραψαν αυτό ως και τη σύζυγο του για τον ίδιο σκοπό.

5 Πιστεύουμε, χωρίς κανένα δισταγμό, τη μαρτυρία που έδωσε ο παραπονούμενος και ο μάρτυρας που εκάλεσε προς υποστήριξη της σε γενικές γραμμές, που αποδεικνύουν την προαναφερθείσα διαγωγή του εγκαλούμενου.

10 Απορρίπτουμε ως παντελώς αναληθή την εκδοχή του περί υπάρξεως συνδέσμου ή συνδικάτου πελατών του εκ μέρους των οποίων έπαιξε τα στοιχήματα και τη μαρτυρία που εκόμισε για να υποστηρίξει αυτή την εκδοχή και τη δική του και των μαρτύρων του και ευρίσκουμε τον εγκαλούμενο ένοχο διαγωγής ασυμβίβαστου προς το δικηγορικό επάγγελμα διότι με τη διαγωγή αυτή εξέθεσε την αξιοπρέπεια του δικηγορικού επαγγέλματος και τον αιτητή.”

15 Παραθέτουμε αυτούσια την απόφαση αυτή γιατί ο πρώτος λόγος εφέσεως, ο οποίος είναι ότι,

20 “Η απόφασις του Πειθαρχικού Συμβουλίου των Δικηγόρων δεν είναι καθόλου ητιολογημένη ούτε δεόντως ητιολογημένη κατά παράβασιν του παραδεδεγμένου κανόνος του Πειθαρχικού Δικαίου ότι εκάστη απόφασις οργάνου ασκούντος πειθαρχικήν εξουσίαν δέον όπως είναι δεόντως ητιολογημένη.”

25 Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του εφεσείοντα παρέπειψε το Δικαστήριο στις συνταγματικές και νομικές διατάξεις οι οποίες απαιτούν την αιτιολόγηση δικαστικών και άλλων αποφάσεων, όπως το Άρθρο 30 του Συντάγματος και το Άρθρο 113(2) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου. Η αναφορά στον τελευταίο Νόμο έγινε γιατί το Άρθρο 17(7) του περί Δικηγόρων Νόμου αναφέρει ότι, “Η πειθαρχική διαδικασία διεξάγεται κατά τον αυτόν ως έγγιστα τρόπον όπως συνοπτική διαδικασία ενώπιον ποινικού Δικαστηρίου”.

30 Το κείμενο της αποφάσεως το οποίο έχουμε παραθέσει, δείχνει καθαρά ότι στην ουσία δεν υπήρχε επίδικο θέμα εις ότι αφορά την προσαφθείσα κατηγορία, γιατί ήταν παραδεχτά από μέρους του εφεσείοντα, τα στοιχήματα, η έκδοση επιταγών και η μη κάλυψη των ήλκai η εξόφληση των μεταγενέστερα μέχρι της ημέρας της εκδικάσεως, τουλάχιστον, της πειθαρχικής δίωξης.

35 Η υπεράσπιση περιστράφηκε στο γεγονός ότι σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του εφεσείοντα ενεργούσε εκ μέρους πελατών και ενός συνδικάτου τους οποίους, παρά τις προτροπές του Πειθαρχικού

Συμβουλίου, προτροπές οι οποίες απέβλεπαν να επενεργήσουν προς το συμφέρον του, δεν απεκάλυψε πλήρως την ταυτότητα των, γεγονός που θα μπορούσε να είχε βοηθήσει κατά κάποιο τρόπο τον εφεσείοντα στην υπεράσπιση του, παρόλο που δεν νομίζουμε ότι αποτελεί υπεράσπιση το γεγονός ότι εκδίδονται επιταγές χωρίς αντίκρουσμα, η απόδειξη του ισχυρισμού ότι αυτές εγίνοντο για λογαριασμό άλλων, γνωστών ή αγνώστων. 5

Το Πειθαρχικό Συμβούλιο εντούτοις προχώρησε στο να κρίνει την αξιοπιστία της προσαχθείσης μαρτυρίας και δια τους λόγους οι οποίοι εκτίθενται στο πιο πάνω απόσπασμα της απόφασης του, πίστεψε τη μαρτυρία του παραπονούμενου και απέρριψε ως μη αξιόπιστη τη μαρτυρία του εφεσείοντα και του μάρτυρα του, ο οποίος, όπως αναφέρει και το Πειθαρχικό Συμβούλιο στην απόφαση του, αναφέρθηκε σε γενικότητες. 10

Το τι αποτελεί δέουσα αιτιολογία εις μίαν απόφαση εξαρτάται από τα περιστατικά και τη φύση της υποθέσεως και χωρίς να προσπαθούμε να καθορίσουμε οποιαδήποτε πλαίσια, πράγμα αδύνατον, διότι οι υποθέσεις δεν είναι όλες ταυτόσημες, βρίσκουμε ότι στην παρούσα υπόθεση, κάτω από τα συγκεκριμένα περιστατικά της και με βάση τα επίδικα θέματα, η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου ήταν δεόντως αιτιολογημένη και ικανοποιούσε τις Συνταγματικές και νομικές απαιτήσεις όπως καθορίζονται στις προαναφερθείσες διατάξεις. Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος εφέσεως απορρίπτεται. 15 20

Ως προς τους δύο άλλους λόγους εφέσεως, τους οποίους ο ευπαίδευτος δικηγόρος του εφεσείοντα επρόβαλε και οι οποίοι αναφέρονται στο ότι στην κατηγορία περιελήφθηκαν δύο παραπτώματα, ήτοι εκείνου της επονείδιστης διαγωγής και εκείνου της ασυμβίβαστης διαγωγής προς το επάγγελμα, δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να επεκταθούμε στη νομική λύση του θέματος διότι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και δη προτού κληθεί ο εφεσείων εις υπεράσπιση κατέστη από τον Πρόεδρο του Πειθαρχικού Συμβουλίου σαφές ότι η κατηγορία την οποία αντιμετώπιζε ήταν εκείνη της συμπεριφοράς της ασυμβίβαστης προς το επάγγελμα και δεν υπάρχει τίποτε στο record που να δείχνει ότι ο εφεσείων υπέστη οποιαδήποτε παραπλάνηση στη διεξαγωγή της υποθέσεως και προβολή της υπεράσπισης του. 25 30 35

Ως προς το θέμα της εκτίμησης της μαρτυρίας και διαπίστωσης των σχετικών γεγονότων, έχει επανειλημμένα λεχθεί ότι η αξιοπιστία των μαρτύρων είναι κατά κύριο λόγο έργο των δικαστικών οργάνων ή και των διοικητικών οργάνων τα οποία είναι περιβεβλημέ- 40

να με την πρωτόδικη δικαιοδοσία ή τη λήψη της σχετικής απόφασης.

5 Στην προκειμένη περίπτωση δε νομίζουμε ότι υπάρχει οποιοσδήποτε λόγος επεμβάσεως μας στα ευρήματα του Πειθαρχικού Συμβουλίου, διότι η μαρτυρία η οποία υπήρχε ενώπιον του ήταν σαφέστατη και οι λόγοι οι οποίοι δίδονται από το ίδιο το Πειθαρχικό Συμβούλιο για την κρίση του ως προς την αξιοπιστία των μαρτύρων, είναι εκτενείς κάτω από τις περιστάσεις.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.